

Poliittisesti epäkorrektia

OLEN MIETTINYT KOKO aamun, kuinka sanoisin poliittisesti korrektisti, että lapset riipivät minut välillä hermoromahduksen partaalle. En keksinyt tapaa, joten jäljelle jää vain suoraan sanomisen vaihtoehto.

Minua ärsyttää eniten poikien jatkuva huuto ja mekastus, miestäni riipii jatkuva sotkeminen.

Illalla viimeksi miehelläni meni hermot, kun kolmas maitolasikaatui pöydälle ja maitoa valui lattialle, jonka hän oli juuri pessyt.

– Ne tekevät tämän tahallaan, hän huusi moppia kolmatta kertaa hakiessaan.

LAUANTAINA SAUNASSA MENI vuorostaan hermot minulta.

Aluksi pärjäsimme aika mukavasti, kun Oskari (toinen kaksosista) istui omassa ammeessaan ja Emilio ja Veera omassaan. Mieheni ja minä otimme löylyä tyytyväisenä ja katselimme saunan lasioven läpi kerrankin hiljaa leikkiviä lapsia.

Aina kun tulee tuo maaginen hetki ”kaikki on hyvin juuri nyt”, niin siitä väistämättä seuraa hetki, jolloin kaikki ei yhtäkkiä olekaan enää ollenkaan hyvin.

Saunavuoro oli päättymässä ja tuli pukemisen aika. Pojat keksivät, että nyt olisi mukava alkaa kirkua täyttää kurkkua. Kuka huutaa korkeimmalta ja kovimmin saa luonnollisesti eniten huomiota isältä ja äidiltä.

KERROSTALON VIIDENNESTÄ KERROKSESTA kolmen suorakurkun huuto kaikuu joka ikiseen asuntoon, eikä kaikissa asunnoissa varmastikaan asu ihmisiä, jotka haluavat kuulla tuollaista helposti hulluksi tekevää ääntä lauantai-iltapäivänä – tai minään vuorokauden hetkenä.

Enkä minäkään suoraan sanottuna halua. Huuto menee suoraan äärihermoihin ja tulee halu läimäyttää tai tunkea pyyhe kirkuvaan suuhun.

Tämä oli se poliittisesti epäkorrekti kohta, jonka sanomisen olisin halunnut välttää.

Se on vaikea tunne hyväksyä, kun oma lapsi ärsyttää.

Itse ajattelen niin, että kunhan en tartu varsinaisesti toimeen, eli läimäytä lastani, niin huuto ja mekastus voitaneen vielä sallia. Onneksi he eivät ole hirviöitä kaiken aikaa.

SAUNAN JÄLKEEN OPETIN heille ”vaihdetaanko neniä”-leikin, jossa neniä hierotaan yhteen ja sitten ne vaihtuvat ja kohta hierotaan taas ja sitten nenät vaihtuvat takaisin.

Yön yli nukuttuaan Oskari oli keksinyt leikistä jo uuden version.

– Vaihdataanko pippeleitä, hän kysyi aamupalalla.

Sanoin, että jospa vaan vaihdeltaisiin neniä. Vaihdoinme niitä, Oskari otti minua kaulasta ja sanoi:

– Minä rakastan äitiä.

SANNA PIETILÄINEN

Kirjoittaja on identtisten kaksospoikien Oskarin ja Emilion (2004), sekä Veeran (2006) äiti. Hän asuu Helsingissä, tekee toimittajan hommia ja on naimisissa italialaisen miehen kanssa.

iminkalaisen **Mursun** perheen identtinen kaksosraskaus todettiin raskausviikoilla 7+2. Raskaus oli diamniottis-monokoriaalinen eli lapsilla oli yhteinen istukka, mutta erilliset vesipussit. Tästä raskautyyppistä johtuen **Minnaa** ja **Timoa** varoiteltiin mahdollisista suoni yhteyksistä, vaikka viitteitä siihen ei vielä alkuraskauksessa ollut.

Fetofetaali transfuusio todetaan

Raskaus eteni normaalisti aina viikolle 20+3.

– Huolestuttavaa, todella huolestuttavaa, totesi lääkäri fetofetaali transfuusion (FFTO) diagnosoidessaan.

Osaston ylilääkäri saisi seuraavana maanantaina katsoa tilanteen tarkemmin ja tehdä tarvittavat päätökset oireyhtymään liittyen, Minna kertoo erään perjantain sairaalakäynnistään.

Vauvojen painoarviot olivat tuolloin 256 ja 449 grammaa. Toisella lapsista lapsivettä oli runsaasti, toisella taas niukasti.

– Ilo oli valtava kun kuulimme odottavamme kaksosia ja nautin odotuksesta aina siihen asti kunnes kuulimme oireyhtymästä. Sen jälkeen aika meni usvassa päivää kerrallaan, toivoen että päästäisiin turvallisille viikoille. Pelko oli jatkuvana vieraana ja mietin koko ajan tuleeko vatsasta potkua, Minna kuvaa odotusajan tunnelmia.

Huolen ja jännityksen täyttämän viikonlopun jälkeen ylilääkäri kertoi tarkastuksessaan molempien vauvojen kasvavan ja voivan tilanteeseen nähden hyvin. Lääkäri kertoi myös mahdollisista toimenpiteistä, niiden riskeistä ja tulevasta tiheästä seurannasta.

– Ennusteistakin kerrottiin jotain, mutta en halunnut tietää tarkemmin, ajattelin, että tilanne on selviäminen 100- tai 0-prosenttisesti. Vauvat joko selviävät tai sitten eivät, Minna sanoo.

Surullisia uutisia ultrassa

Tilanne pysyi vakaana viikolle 23+6 asti, jolloin ultraäänessä todettiin toisen vauvoista olevan eloton. Sen jälkeen Minna jäi puoleksi viikoksi osastolle tiukkaan seurantaan.

– Sanottiin, että ensimmäinen viikko on ratkaiseva, sen aikana näkyy miten toinen vauvoista kuormittuu. Se oli pelottavaa aikaa, Minna toteaa.

Raskauden purusta keskusteltiin perheen kanssa, mutta siihen ei ryhdytty vähäisten raskausviikkojen vuoksi. Selviytymismahdollisuudet olisivat olleet liian pienet. Toinen vauvoista saisi jatkaa edelleen

MINNAN JA TIMON KOTIALBUMI

Minna ja Timo Mursun arjessa eletään normaalia lapsiperheen elämää. Akselin kasvusta ja kehityksestä ollaan onnellisia.

Kun kaksosraskaus päättyy iloon ja suruun

Minna ja Timo Mursu saivat keväällä 2007 kuulla odottavansa kaksosia. Raskauden aikana todettiin fetofetaali transfuusio, jonka seurauksena toinen vauvoista menehtyi. Nyt arkea eletään aurinkoisen Akseli-pojan kanssa, enkeliveljeä Santeria kuitenkin unohtamatta.

kasvuun äidin mahassa. Kortisoni kuitenkin annettiin varotoimena keuhkojen kypsyttämiseksi, jos synnytys käynnistyisi itsestään.

Minne Santeri menee?

Santerin menehtymisen jälkeen ultrassa ja lääkärin vastaanotolla keskityttiin tarkastelemaan vain **Akselia** ja hänen kasvuun ja selviytymistä. Lopulta Minna itse tiedusteli synnytystapaa ja sitä mitä Santerille sitten tapahtuu.

Minna ja Timo saivat tiedon, että lapsi luovutetaan synnytyksen jälkeen haudattavaksi ja heidät ohjattiin sairaalapsitorin juttusille. Siellä vanhemmat keskustelivat käytännön järjestelyistä ja päättivät Santerin hautaamisesta Limingan hautausmaahan, jotta heillä olisi paikka missä käydä lasta muistelemassa.

Synnytys viikolla 31

Akselin tilanne oli stabiili, sydän oli hieinan kuormittunut, mutta vauva jaksoi mahassa hyvin ja potki vilkkaasti. Raskauden annettaisiin kestää viikolle 34 tai 35, jotta keskosuuden riskit vältettäisiin.

Ultrassa viikolla 30+6 Akselin sydämen tilan todettiin kuitenkin huonontuneen ja

lääkärit päättivät raskauden purusta. Sitä riskiä ei haluttu ottaa, että Akseli menehtyisi äidin mahaan.

Raskausviikolla 31 Minnalle tehtiin sektio. Akseli syntyi 25.9.2007, hän painoi 2920 grammaa ja oli 46,5 senttiä pitkä.

– Akseli oli syntyessään turvoksissa, sydämen läpät vuotivat ja sydämessä oli paha vasemman kammion liikakasvu, äiti kertoo.

Keskolassa Akseli vietti seitsemän viikkoa. Kotiutumiseen mennessä sydän oli jo palautunut lähes normaaliksi.

– Helmikuun jälkikontrollissa sydäimestä oli viimeinenkin sivuääni kadonnut. Akseli on täysin terve poika ja on alkanut kehityksessä ottamaan kiinni syntymäikää, Minna toteaa tyytyväisenä nykytilanteesta.

Muistot enkelivauvasta

Menehtyneen pojan, Santerin hautajaiset pidettiin lokakuun 22. päivänä. Tuolloin Minna ja Timo näkivät ensimmäistä kertaa toisen lapsensa.

– Katsoimme Santerin omassa kotipihassamme ennen hautajaisia. Halusimme nähdä lapsemme ja konkretisoida itsellemme sen, että todella olimme odottaneet kaksosia. Tähän päätökseen olen tyytyväinen ja suosittelen vastaavassa tilanteessa

oleville, Minna toteaa.

Mitään konkreettista muistoa ei vanhemmille pojasta jäänyt, paitsi raskausajan ultraäänikuvat.

– Paras muisto Santerista ovat ne pienet hellät potkut vasempaan nivuseen, jotka ehdin tuntea, äiti kertoo.

Konkreettisten muistojen puuttumisen harmittaa Minna näin jälkikäteen. Menehtyneestä lapsesta kun on mahdollista saada muistoksi esimerkiksi hiustupsu.

– Kukaan ei valitettavasti sellaista meille tarjonnut, emmekä mekään osanneet pyytää. Toivottavasti muut vastaavan kokeneet hyödyntäisivät tämän mahdollisuuden, Minna huomauttaa.

Minna ja Timo aikovat kertoa Akselille tämän kaksosveljestä Santerista. Santeri tulee aina olemaan osa heidän elämäänsä.

– Olemme perhe, jossa on kaksi lasta, joista toinen on menehtynyt. Emme koe olevamme monikkoperhe, mutta olemme kuitenkin kiinnostuneita kaksosiin liittyvistä asioista, koska Akseli on kaksonen.

Suru ja ilo ovat arjessa läsnä

Riskiraskaus on jättänyt jälkensä Minnaan ja Timoon. Mahdollista uutta raskautta tulee varjostamaan tämä läpi käyty koettelemus.

– Lapsen menettäminen on raskas kokemus, ja pelko menettämisestä on suuri. Emme voineet tässä tapauksessa saada kahta, mutta meillä on onneksi yksi, joka tuottaa meille suurta iloa. Olemme onnellisia, että Akseli selvisi ja voi nyt hyvin. Vielä raskaampaa olisi ollut jos olisimme menettäneet molemmat, Minna toteaa.

Tällä hetkellä Minnan ja Timon perheeseen kuuluu hyvää. Akseli kasvaa ja voi hyvin. Perheessä vietetään normaalia, iloista vauva-arkea, iloiten Akselin koko ajan oppimista uusista taidoista.

– Suru ja ikävä kuuluvat kuitenkin elämäämme, ja ajan myötä ne varmasti muuttavat muotoaan. Muistoissamme elää yksi pieni enkelipoikamme ja konkreettisesti tässä arjessa saamme nauttia toisesta iloisesta, hymyilevästä ja hyväntuulisesta pojasta. Onneksi meillä on Akseli! Minna sanoo. ▣

TEKSTI > TIINA MATALA

Minna olisi kaivannut vertaistukea ja muiden vastaavassa olevien ja siitä selvinneiden positiivisia kertomuksia. Ne olisivat auttaneet häntä jaksamaan. Tämän vuoksi Minna on lupautunut tarvittaessa toimimaan vertaistukena vastaavassa tilanteessa oleville. Minnan yhteystiedot saa SMP ry:n toimistolta.